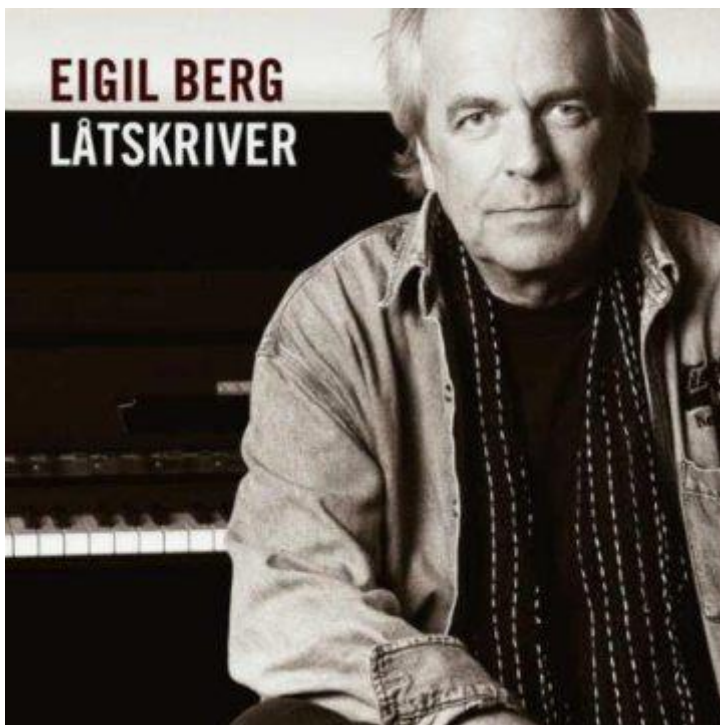

Eigil Berg: Låtskriver

Det er ikke hver dag det kommer et album som dette: Erfaren artist, topp studiomusikere (blant de beste i landet), topp produsent (med Nils Bjarne Kvam kan du nesten spørre hvilke vise/poprockplater han *ikke* produserte på 70-/80-tallet) og tekster av Norges kanskje beste nålevende tekstforfatter (i tillegg til tre låter hvor Berg selv står for teksten).

Norvald Næss

Så hva kan gå galt? Ikke særlig mye. Etter fem gjennomhøringer er allerede flere låter blitt klassikere i mine ører. Om de ikke blir det i hele landet, må det være fordi distribusjonen ikke er god nok eller at NRK boikotter den. Dette er Eigil Bergs første soloalbum på 30 år.

Eigil Berg var en markant skikkelse innenfor norsk popmusikk allerede før han platedebuterte i 1967 med singelen «*Trouble And Tea*» / «*Connection*» som medlem av Oslobandet [Morgans](#). I 1966 kåret POP-Revyens lesere Morgans til Norges nest mest populære band etter The Pussycats. (Jeg innrømmer villig at dette var før min tid, så jeg har plukket det opp fra Wikipedia!)

Berg har spilt mer enn 4000 konserter med **New Jordal Swingers** siden bandet ble dannet i 1973. (Jeg antar at bandnavnet med det veldig norske “Jordal” midt i har en selvvironisk snert som folk går glipp av nå da navnet er blitt et husholdningsnavn.) På de vel 20 platene de har

utgitt, har Eigil levert 100 av av låtene, så at denne mannen kaller seg låtskriver er ikke å ta for hardt i! Platene har solgt over en halv million eksemplarer.

Han har også deltatt i Melodi Grand Prix to ganger, sist i 1981 med “Lorelei” (ja, den er jeg gammel nok til å huske). Så ga han ut ett soloalbum i 1981 og ventet i 30 år med det neste. Det er lenge, men kanskje han hører til de få som ikke vil slippe noe ut før det sitter 110%.

Med seg på den nye plata har Berg bl.a trommeslageren **Rune Arnesen**, på-øverste-hyllebassistene **Jørn Bøgeberg**, **Sveinung Hovensjø** og **Bjørn Kjellemyr**, gitaristen **Stein Bull Hansen** og organisten **Lasse Hafreager**. **Sigmund Groven**, **Frode Haltli** og **Marit Klovning** bidrar også med henholdsvis munnsspill, trekkspill og cello. På en av låtene, “Hyllest”, bidrar **Trond Granlund** og **Oslo Radio-Orkester**. Og spakene styres som sagt av den legendariske **Nils Bjarne Kvam**. Tekstforfatter **Ingvar Hovland** har også jobbet sammen med bl.a Vamp og Lars Martin Myhre.

Perler på en snor

Albumet innledes med *Tanker på gli*, en artig låt med Piazzola-aktig trekkspill av Frode Haltli. Frodig driv. Ekstrem stereo (inspirert av klassiske Beatles-innspillinger? Det var så jeg først trodde det var en feil med headsettet!) – Sveinung Hovensjøes bass helt til venstre og trekkspillet til høyre. Bredere enn det blir det ikke! Så kommer det vellagede låter med gromlyd en god rekkefølge, med opptempo og langsomme låter i lett blanding så du ikke kjeder deg.

Kjærligheten din er profft gjennomført, et b-tema med deilig kordrekkefølge, i en slags tysk mellomkrigstradisjon. Kunne forestilt meg Zarah Leander eller Marlene Dietrich synge denne.

Laura Mills er en av de absolutte perlene på plata.

”Ja, vi er av det stoffet som drømmer blir til av / som Dikteren sa det en gang
Og vi drikker den nektar berserken ble vill av / men lengter til kjærtegn og sang
Og ser du en stjerne som nylig har falt / Bare bøy deg mot jorda og hils
Av nåde og kjærlighet så jeg det – alt / I blikket til Laura Mills”

Ikke akkurat det du venter deg av tekst i populærmusikk. Men så er det også Ingvar Hovland som har snekret linjene, i samarbeid med Eigil Berg.

Sneen på Kilimanjaro: Jeg mislikte denne låta fra første stund da jeg hørte den live på Josefine i forbindelse med en hyldningskonsert for Ingvar Hovland. Uten at jeg kan forklare hvorfor. Nå har jeg hørt den tre ganger på cd-n, og begynner å like den. Og skjønner fortsatt ikke hvorfor! Det er kanskje det vi kan kalle kunst, det sniker seg under huden når du gir det en sjanse.

En liflig duft av folkrock

Plata har også noen melodier som lukter deilig akustisk folkrock, som *Alt jeg har*, *Si meg* og *Hyllest*. *Alt jeg har* er en morsom melodi, men her føler jeg at Bergs tolkning av sin egen sang butter mot den sarte melodien og teksten. Jeg synes framføringa blir for ”laidback” og ”pop’ete”. Denne stilen passer derimot ypperlig på en låt som *Engel nok for meg* – melodios

pop-rock med en framføring som står godt til den småfreake teksten – syngestilen minner om Ole Paus på sitt beste.

Elven med det store hjertet: Stopp pressen, her har vi en ubetinget klassiker – og her synger Berg som en gud. Nydelig strykerarrangement også. Dette må være en av de vakreste melodier sluppet på plate i 2011!

Hyllest: Her er vi inne på noe som kunne blitt en pinlig affære for mange andre, men Berg klarer det: Å lage en arbeidersang med hyllest til våre mødre og fedre som har bygget landet. Ved å kjøre det i retro-stil med lukt av 70-tallet, supplerende (og helt nydelig) sang av Trond Granlund og akustisk folk med Oslo Radio-Orkester, gjør at vi tror på denne teksten. Vår redaktør sa han synes Trond synger så du skulle trudd han hadde vokst opp i den gata, og jeg er enig. Bør havne i klassiker-hylla. Det er også laget en **video** av den:

Egil Berg med Trond Granlund og Oslo Radio-Orkester. Det er ikke ofte i dag at vi opplever å høre nyskrevne sanger som “Hyllest” i våre dager. Mye ligger til rette for at den vil skrive seg inn i “sangboka” og vil tåle tidens tann i lang tid framover. Siste sang passer til alle typer avskjeder – til og med begravelser vil jeg tro. Men også fin som avslutning på ei stor plate.

Det følger også med to bonusspor som ikke fins om du laster ned fra iTunes eller Phonofile: *Toget går* og *Seile vår egen sjø* – fin musikalsk samtale mellom trekkspill og elgitar på slutten av låta. Vakre låter begge to, men ikke essensielle for opplevelsen av plata som det storverk den er.

CD – Egil Berg: Låtskriver
Terningkast: 5,5.

En kommentar til *Egil Berg: Låtskriver*

1. *Kristian Lindeman* sier:

[28. mai 2012 kl. 23:29](#)

Norvald Næss har selvfølgelig rett i alt han skriver her. I særdeleshet det om boikott fra NRKs side. Gutta på Tyholt som bestemmer over norsk populærmusikk er helt ynkelige i sine (u)musikalske hoder og gir ikke andre sjansen til å bli hørt om de ikke selv liker musikken. De er diktatoer av verste sort – og tror sannsynligvis at de gjør det beste for folket. Siden jeg har vært programleder for Norsktoppen i nesten 20 år, mener jeg å ha stor tyngde til å uttale meg om dette; sjefene på Tyholt likte ikke Norsktoppen, og jeg tror nesten ingen av det programmets vinnere, ble “tatt inn i varmen” og plassert på A, B eller C-lister. Tilslutt ble Norsktoppen lagt ned. Hvorfor? Jo, musikkjefen – daværende Per Ole Hagen – likte ikke den type musikk. Og det til tross for at Norsktoppen hadde flere lyttere pr. program enn de aller fleste norske TV-program.

Eigil Berg ble i sannhet offer for boikott fra noen umusikalske medarbeidere.

Hilsen

Kristian Lindeman